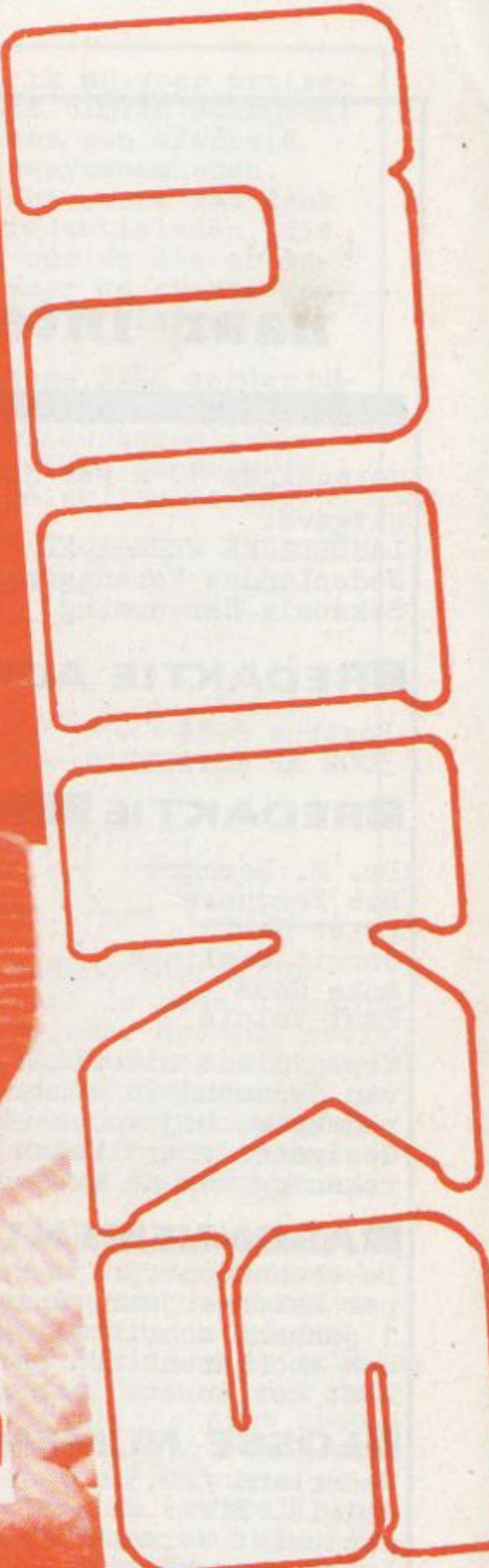

J.J. de BOM:
humor is
'n prima vorm

JAARGANG 4
NUMMER 5
MEI '80
maandblad
nvsh
werkgroep
jeugd
emancipatie

n.i.k.s.

naar integratie kinder seksualiteit

verschijnt 10 x per jaar

uitgave:

LANDELIJKE WERKGROEP JEUGDEMANCIPATIE
Nederlandse Vereniging voor
Seksuele Hervorming

REDAKTIE ADRES

Postbus 6614
3002 AP ROTTERDAM

REDAKTIE

Dr. F. Bernard
Bob Ferguson
Peter Geul
Gorrit Goslinga
Anke Reus
Paul Valois

Kopij dient uiterlijk de tweede zaterdag van de maand in handen te zijn van de redactie, bij voorkeur getypt. Gesigneerde artikelen komen voor rekening van de auteurs.

ABONNEMENTEN

De abonnementsprijs bedraagt f 22,50 per kalenderjaar. Opzeggingen vóór 1 januari schriftelijk aan de redactie. Een abonnement dat op 1 juni ingaat, kost het eerste jaar maar f 11,25.

LOSSE NUMMERS

Nederland f 1,50
België Bfr 25
exclusief verzendkosten
Losse nummers zijn onder meer verkrijgbaar via de afdelingswerkgroepen.

BETALING

Postrekening 3436887 t.n.v. NVSH-LWGJ, Eindhoven. Vermeld a.u.b. de reden van betaling. Bij voorkeur dient gebruik gemaakt te worden van de toegezonden acceptgirokaart.

ADVERTENTIES

hele pagina f 40,- Per regel over
halve pagina f 25,- 1 kolom (halve
kwart pagina f 15,- paginabreedte)
f 0,50.

Advertenties die afbreuk doen aan de beoogde functie van het blad worden niet opgenomen.

Verzending geschiedt desgewenst in gesloten enveloppe. Nieuwe abonnees dienen kenbaar te maken of zij hier prijs op stellen. Anderen wordt het blad als drukwerk toegezonden.

4e jaargang nummer 5
INHOUD

mei 1980
blz

FRITS BERNARD, onze eigen veteraan, neemt afscheid van de redactie op pagina 3
HET COC HIELD EEN STUDIEDAG over pedofilie. Theo Sandfort en Peter Geul beschouwen na, eveneens op pagina 3
J.J. DE BOM - voorheen de kindervriend, zoals bekend - begint aan een nieuwe jaargang. Peter Geul en Noud Cornelissen waren aanwezig bij de opnamen en zochten het serieuze achter een luchtig kinderprogramma. Hun verslag vanaf pagina 4
HET COC IS BEZIG met de rehabilitatie van de pedofilie. Dit nog niet vlekkeloos verlopende proces wordt kritisch gezien door Bob Ferguson, vanaf pagina 9
BOEKEN worden gerecenseerd door Paul Valois, de nieuwste aanwinst van de NIKS-redactie. Op 10
KINDERLOKAAL. Gorrit Goslinga verzon een naam voor zijn Kindervuistrubriek, op pagina 13
Kinderen zien het soms helemaal niet meer zitten. Een voorbeeld daarvan in het DAGBOEK VAN EEN TWEEDEKLASSER, vanaf pagina 14
De oorzaken van bovenstaand probleem en nog veel meer waaruit blijkt dat KINDEREN DE GROOTSTE ONDERDRUKTE MINDERHEID in onze samenleving vormen, uiteengeplozen door Paul Valois. Een diepgravende analyse vanaf pagina 17
INTERLOKAAL legde Gorrit Goslinga weer heel wat kilometers af voor de Landelijke Werkgroep. Zijn verslag vanaf pag. 22
DE SCHONE SCHIJN: Pojkartkinderen en minder fraaie exemplaren naast elkaar gelegd. Een ingezonden brief op pagina 24
LEESVOER, een nieuwe rubriek waarin Gorrit Goslinga ditmaal recente tijdschriftartikelen signaleert, op pagina 25
KLEIN SNOEPGOED. Bijna propvol was het blad. Toch nog wat korte berichtjes op pagina 26
Medewerkers aan dit nummer: Bernard Al, Noud Cornelissen, Cato Borsboom, Margreet Onrust en Theo Sandfort.
Omslag en foto's: Peter Geul.

AFSCHEID

Waarde lezers,

Gedurende de maanden november en december 1976 trof ik voorbereidingen voor de oprichting van ons NVSH-maandblad 'Naar Integratie Kinderseksualiteit'. In januari 1977 verscheen het eerste nummer en dit betekende het begin van het orgaan van de werkgroep. Overigens is NIKS, zoals bekend, niet ons eerste blad, aan het begin van de jaren zeventig hadden wij de 'Mededelingen'.

Ik acht thans het moment gekomen mij terug te trekken uit de redactie. De snelle toename van andere werkzaamheden dwingen mij daartoe. Ik moet prioriteiten stellen. In het landelijke en internationale vlak is veel te doen en mijn veelvuldige reizen naar de werkgroepen en sexologische verenigingen in het buitenland geven mij niet voldoende arm-

slag. Wel stel ik mij voor artikelen voor NIKS te blijven schrijven; het is dus alleen een afscheid van de redactiewerkzaamheden.

Een woord van dank aan de andere redactieleden, die van het eerste uur en die er later bijkwamen, voor de steeds goede samenwerking, is hier op zijn plaats.

Moge NIKS verder bijdragen tot de uiteindelijke integratie van de kindersexualiteit in onze samenleving. Ik wens de redactie veel geluk. Er is nog veel te doen!

Rotterdam, mei 1980

Th. Bernard

NIKS

DE WEERSTANDEN TEGEN PEDOFILIE ZIJN NIET LOS TE ZIEN VAN DE VOORORDELEN TEGEN HOMOFILIE. DE OORZAKEN ZIJN DEZELFDE. TOT DEZE KONKLUSIE KWAM DE LANDELIJKE WERKVERGADERING DIE HET C.O.C. OP 29 MAART IN UTRECHT BELEGD HEEFT. HET C.O.C. MOET IN HAAR AKTIVITEITEN MET DIT INZICHT REKENING HOUDEN EN HAAR WERKWIJZE EROP AANPASSEN. IN HET VERLEDEN HEEFT HET C.O.C. NADRUKKELIJK AFSTAND GEHOUDEN VAN PEDOFILIE. OOK NU HEEFT DE VERENIGING OFFICIËEL NOG GEEN STELLING GENOMEN.

COC: PEDOFILIE NIET LOS ZIEN VAN HOMOFILIE

Deze vergadering is een vervolg op de discussienota die het hoofdbestuur anderhalve maand daarvoor uitbracht. Het bestuur werkt er naar toe dit najaar met een duidelijk standpunt over pedofilie voor de dag te komen. Er is dan een landelijk verenigingskongres waarin tot stellingname besloten kan worden.

Het doel van deze werkvergadering was het bediskussiëren van de nota. Daarin wordt aan de hand van enkele konklusies een standpunt tegenover pedofilie en kindersexualiteit geformuleerd:

De maatschappelijke onderdrukking van pedofilie is een onderdeel van de totale onderdrukking van seksualiteit; Een harde kern van vooroordelen die nog ten opzichte van homofilie bestaan zijn ook bij

pedofilie te vinden; Leeftijdsgrenzen moeten uit de zedelijkheidswetgeving verdwijnen. Het COC stelt zich achter de konklusies uit het NVSH/rapport "Leeftijdsgrenzen", zij het met enkele kanttekeningen; Het COC moet aandacht gaan geven aan homoseksualiteit bij kinderen.

De deelnemers aan de vergadering gingen akkoord met de stellingname in de nota. Het regende suggesties om meer aandacht aan de jeugd te schenken; van voorlichting op scholen tot kindercafés. Alleen zouden dergelijke COC-activiteiten niet specifiek op homoseksuele jongeren gericht kunnen zijn, omdat de seksuele gerichtheid van kinderen meestal nog niet zo duidelijk ligt. Het gaat er niet alleen om, merkte één op, dat seksualiteit bespreekbaar wordt. Maar, er moeten mogelijkheden gevonden worden dat kinderen op een vrije manier hun seksualiteit kunnen beleven.

Seks van kinderen moet erkend worden, was de konklusie van een groepje vrouwen. Zij namen in plaats van de nota hun eigen ervaringen als basis van gesprek. Gewelddadige seks met kinderen en pedofilie vonden ze héél verschillende dingen. Maar de oudere persoon moet als het om seks gaat wel voorzichtig zijn en het initiatief aan de jongere overlaten. Er vindt rond pedofilie veel machtsmisbruik plaats, konkludeerden ze. Maar, niet in die relaties zelf. Nee, juist door ouders en justitie.

kinder programma

J.J. DE BOM

VOEDT opvoeders OP

Een gezinnetje zit te eten. Vader, moeder en zoon. Er staat een vierde bord op tafel. "Waar is je zus?" vraagt moe. De zoon zet een ernstig gezicht op: "Ik moet jullie wat vertellen", zegt hij gespannen. "We zijn uit elkaar. We hebben er lang over nagedacht, maar het ging gewoon niet meer tussen ons." De ouders zijn met stomheid geslagen.

Het begin van een scène in het programma over gebroken gezinnen uit de nieuwe serie van J.J. de Bom / voorheen de kindervriend. Donderdag 1 mei gaat dit kindertelevisieprogramma opnieuw van start. Daarna verschijnen Jan de Bom, Titia Konijn en Hein Gatje tot eind juni elke zaterdag op het scherm om kinderproblemen humoristisch, maar met een ernstige ondertoon bij de lurven te pakken. De makers vinden het programma niet moralistisch, een boodschap heeft het duidelijk wel. Vooral aan de opvoeders: Een kinderprobleem is daarom niet minder probleem.

Tegen het eind van de scène belt het zusje op: "Nee" zegt de zoon klagerig, "zo hadden we het niet afgesproken. Ik heb pa en ma deze week. Jij hebt ze volgende week. Punt uit."

— OUDEREN

Een kinderprogramma heet het, maar bij de VARA wisten ze lange tijd niet of het nou onder de afdeling Kinderprogramma's of onder Amusement moest vallen. Een tijdje viel het dan ook onder allebei. Frans Boelen, de regisseur en centrale man achter J.J. de Bom, vindt het een kinderprogramma dat ook gericht is op de ouders. "De bedoeling is altijd geweest een dialoog tussen hen op gang te brengen. Kinderen kunnen nooit lullen met hun ouders en omgekeerd, want er zitten altijd wrijvingen!" Het programma maakt ouders attent op de fouten die ze maken. Wieteke van Dort, in het programma Titia Konijn en zelf moeder: "In de teksten kom ik ook rare dingen van mezelf tegen, dat ik denk, oh, dat doe ik ook. Dat ik tegen mijn kinderen zeg: 'Niet eten? Dan ook geen toetje'". Joost Prinsen, in de serie de figuur J.J. de Bom, formuleert het anders: "De machtspositie van kinderen is te gering, dus is het nodig dat ook de ouderen kijken. Zij moeten inleveren, maar dan moeten ze wel zien waarom. Anders doen ze het zeker niet." En ouderen kijken, dat blijkt: gemiddeld 1 miljoen volwassen kijkers in het vorig seizoen. Voor kinderprogramma's een enorm getal.

— VERWEER

"Het is niet de bedoeling politiek bewuste burgertjes te kweken. Het gaat erom de kinderen een innerlijk verweer te geven tegen dingen die thuis en op school gebeuren" vertelt Willem Wilmink. Hij is een van de schrijvers van het vijf man sterke kollektief. "We willen de kinderen laten zien dat ze niet de enige zijn die met een probleem zitten. Op deze manier steek je ze een hart onder de riem."

AART STAARTJES; WIETEKE VAN DORT EN JOOST PRINSEN

Het programma kiest duidelijk de kant van de kinderen. Voor kinderen en tegen de maatschappij, bij toestanden op school. Voor kinderen en tegen ouders in gevallen als echtscheiding. En voor kinderen tegen kinderen, voor de gepeste tegen de pester. Maar een ombudsman voor kinderen vinden de makers zich allerm minst: Aart Staartjes, op de buis de postbode Hein Gatje: "Je kunt wel zeggen: we gaan vreselijk veel aan die kinderproblemen doen. Allemaal beregelul. Andere instellingen die zich met hulpverlening bezig houden, de ouders en het onderwijs moeten dat maar doen. Wij signaleren."

SEKS

J.J. de Bom is een doorgeefluik. De basis van het programma zijn brieven van kinderen.

Alle onderwerpen die aangesneden worden komen daar vandaan. Een heet onderwerp blijkt seks. Frans Boelen: "De brieven komen bij tientallen binnen. In de vorige serie is er al een programma aan gewijd. Maar we doen het gewoon nog een keer." Soms zijn het echt heel ernstige brieven: Een meisje van twaalf, in verwachting en al in de vijfde maand, en die niks tegen haar ouders durft te zeggen. Minder schokkend maar niet minder serieus is de brief van een twaalfjarige jongen die schrijft verliefd te zijn op een andere jongen. Over homoseksualiteit komen veel brieven binnen, vertelt Joost Prinsen. "Het meest van meisjes. In de uitzending over seksualiteit in de afgelopen serie is terloops in een scène ingebracht dat Jan de Bom biseksueel is. Dat ging makkelijk want de Bom is niet getrouwd en over zijn verleden was in de serie altijd erg vaag gedaan. Dat kwam mooi uit. Zo hoefde er niet een nieuwe figuur voor ingevoerd te worden.

MONTREUX

De NOS heeft J.J. de Bom verkozen om in te zenden naar het internationale televisiefestival in Montreux.

Uit de serie van dertien afleveringen van vorig jaar -de eerste serie van J.J. de Bom, overigens- heeft de NOS de uitzending over seksualiteit verkoren. Frans Boelen verwacht dat het in Montreux een spraakmakende inzending zal zijn. "Maar daar zal wel een hoop hypocrisie bij komen kijken", vermoedt Frans. "Ze zeggen tegen elkaar, fantastisch, fantastisch. Maar ze durven voor elkaar geen stem te geven aan zo'n programma."

Een citaat uit het programma dat in juni vorig jaar uitgezonden is.

Jongen: "Zeg pap."

Vader: "Ja jongen?"

Jongen: "Pa, wat is aftrekken?"

Vader: "Aftrekken? Nou dat is bij voorbeeld 5 min 3."

Jongen: "Nee, dat weet ik best wel. Maar Gijssie zei onderlaatst..."

Moeder: "PAS geleden!"

Jongen: "Gijssie zei pas geleden onderlaatst dat aftrekken hetzelfde is als matsturberen."

Pa en ma zwijgen.

Jongen: "Is dat hetzelfde? Is aftrekken hetzelfde als matsturberen?"

Moeder: "Eh, dat kun je beter, dat kan vader beter even aan je uitleggen."

Vader: "Eh, dat is dus, eh, dat soort woorden mag je niet gebruiken."

Jongen: "Maar wat betekent het dan?"

Vader: "Je moet niet zoveel praten jongen, je soep staat koud te worden."

Jongen: "Maar ik mocht toch vragen?"

Moeder: "Eet nou eerst je eten maar eens op."

Vader: "Het is heel ongezond als je steeds door je eten heen zit te praten."

HEIN GATJE EN

Het is troostrijker als een bekend figuur, de naamdrager van het programma nog wel, biseksueel blijkt te zijn."

"Opvallend was," weet Joost te melden, "dat op deze scène geen enkele verontwaardigde reactie van ouders binnenkwam. Dit was vermoedelijk te subtiel voor de mensen die er zo op gebeten zijn aanleidingen voor verontwaardiging te ontdekken." oppert hij. De "Ode aan masturbatie" in dezelfde uitzending leverde een bus vol boze brieven op.

Ten tijde van de Stratemaker Op Zee Show, de voorloper van de Bom, ging het er helemaal bar aan toe. Bootladingen reacties van 'geschokte' ouders. Dan was nog niet eens pedofilie aangegrepen, tenminste in een uitzending, want een plan lag er wel: de vriendelijke Koos de Kinderlokker. Het is nooit uitgevoerd uit angst voor nog hitziger reacties. "Tientallen en nog eens tientallen kinderen werd het uitdrukkelijk verboden naar de Straat te kijken." herinnert Joost zich. Wieteke: "Scheldbrieven, dreigbrieven, wat Mies Bouwman meemaakte met "Zo Is Het Toevallig Ook Nog Eens Een Keer" (een ander kritisch VARA programma, uit de jaren zestig) was niets vergeleken bij wat wij over ons heen kregen. Wat bij de Stratemaker gebeurde komt nu amper meer voor." Frans Boelen: "De mensen zijn inmiddels aan een hoop meer gewend geraakt op de buis".

JAN J. DE BOM EN

De meeste brieven komen nu van kinderen. Klein leed, zoals de jongen die graag een fiets wilde hebben en Jan de Bom vroeg: "wil je me er een geven?". Tot heel ernstige situaties: Een meisje dat door haar vader regelmatig mishandeld wordt of een kind dat op het punt staat zelfmoord te plegen.

Frans Boelen: "Als zulke brieven ondertekend zijn sturen we er onmiddellijk een deskundige achterheen. Als nu zou blijken dat het aantal zelfmoorden onder kinderen plotseling toeneemt, dan behandelen we dat. We hebben geen taboes in ons programma. We hebben het al eens behandeld in een scène, maar we moeten er eens een heel programma aan wijden. Er zijn mensen die zich afvragen of dat nou wel moet. Nou, dat moet wel degelijk, want het gebeurt gewoon. Kinderen zien het gewoon niet meer zitten."

De brieven: voor de tekstschrijvers een belangrijke inspiratiebron, maar niet alleen voor hen. Aart Staartjes: "De wonderlijke manier zoals kinderen iets signaleren. Er was eens een brief van een jongetje over echtscheiding. Hij vertelde dat, terwijl hij op school zat, zijn moeder kwam en hem uit de klas haalde. Zijn vader en moe-

TITIA KONIJN .

der gingen scheiden en hij moest naar een andere school. Maar schreef hij "Mijn vriendje heb ik nooit meer gezien. Nou ben ik alleen en heb ik geen vriendje meer." Het is een ingang die je zelf nooit vindt. Dat bedenk je niet. Het was zo van hem uit, zo helder."

LOL

Het meest frappante aan J.J. de Bom is de enorme lol die er elke uitzending van gemaakt wordt. Het gaat tenslotte om serieuze problemen.

"Als je het rechtuit zou vertellen" verklaart Joost Prinsen "kijkt na een week niemand meer. Bovendien, ze krijgen al de hele dag op school van alles uitgelegd."

Aart Staartjes: "Het is vaak heel scherp om precies het omgekeerde te beweren. Je krijgt een ezel het beste vooruit door hem aan zijn staart te trekken." Humor is een prima vorm om de kijkers te bereiken, vindt het team. "Kinderen hebben de serieuze ondertoon dondersgoed in de gaten." verzekert Frans Boelen. Er is de angst te boodschapperig of helemaal om moraliserend over te komen. "Dan liever te grappig, lachen kan geen kwaad." verwoordt Joost Prinsen.

Behalve op televisie, verschijnt J.J. de Bom op ongezette tijden ook in een antwoordrubriek: De Brievenbus van J.J. de Bom. De VARA-gids wilde er niet aan. Nu wordt de brievenbus geleegd in De Blauw Geruite Kiel, de kinderrubriek in Vrij Nederland.

De rubriek verving de afgelopen maanden het televisieprogramma. Het was begonnen om kinderen aan te moedigen brieven te blijven sturen naar J.J. de Bom. Zo'n tweehonderdvijftig kwamen er sinds begin dit jaar binnen. Bij enkele anonieme noodbrieven is de rubriek gebruikt om de hulpvragers te bereiken. Maar meestal komen van Jan, Hein en Titia dezelfde komisch-serieuze antwoorden als in het programma. Een brief over echtscheiding in de uitzending gebroken gezinnen is zelfs dezelfde die in De Blauw Geruite Kiel van 22 december stond. Ook het antwoord.

Voor het team blijft het programma evenwel een bloedserieuze aangelegenheid. Het verzinnen van humor is meestal niet zo grappig. En voor de vijfde keer een scène opnieuw beginnen is ook geen lolletje.

ECHTSCHIEDINGEN

Het minst reden tot vreugde is nog wel de aard van de onderwerpen.

Aart Staartjes: "We kregen veel brieven waar die echtscheidingen aan de orde komen. Daar haken we op in en gaan erover praten. Eigenlijk is het een gegeven waar geen oplossing voor is. We moeten gewoon zeggen: "Jongens, leg je er nou maar bij neer. Het is schering en onslag. Het is verrot vervelend. We begrijpen dat je het rot vervelend hebt. Maar laten we er niet romantisch of ethisch over doen. Het is zo, we zitten in een rotte werkelijkheid en laten we er uit halen wat er uit te halen is."

Bij die twintig procent huwelijken die uit elkaar klappen kan je zeker nog twintig procent bijtellen, waar de zaak zo kloten is, zo verschrikkelijk, dat het ook een hel is. Dus ga er maar vanuit dat veertig procent van de huwelijken werkelijk een puinhoop is. Nou daar zitten die kinderen mee. Met romantisch gelul komen ze er zeker niet uit."

MOTIVATIE

Het moet toch een warme band met kinderen zijn, die het team drijft tot zulke inspanningen. Joost?: Geboeid volgt hij de groei van twee dochters. Zijn inspiratie voor J.J. de Bom evenwel ligt heel anders. Van meer belang dan het programma zelf vindt hij eigenlijk de mensen van het programma. Goeie acteursprestaties beschouwt hij als wezenlijk, maar het meeste plezier beleeft hij aan het team. Het is een hechte groep, al zo-wat tien jaar bij elkaar.

Frans Boelen, de man bij wie de Bom begonnen is, heeft hij een speciale band met kinderen? Ook voor hem is het het team. "Met deze mensen een kinderprogramma maken geeft een soort kick, een blijheid om door te gaan."

Aart Staartjes dan? Hij heeft series kinderprogramma's op zijn naam staan. Alleen al het afgelopen winterseizoen twee. De film van ome Wilm, een programma uit zijn eigen koker, en Kouwe Kunstjes, een kinderserie van het IKON.

Hij voelt zich bezorgd voor de kinderen van Nederland. In zijn ogen staat hun een weinig florissante toekomst te wachten. Een aftakelende democratie, een overmaat aan kernenergie. Een maatschappij die vast moet lopen. "Maar" zegt ie zelf, "Ik dacht niet dat je kan zeggen: Die Aart Staartjes houdt zoveel van kinderen. Ik kan niet als Danny Kay zo leuk tussen kinderen in gaan staan en er leuke grappen mee uithalen. Vreselijk vind ik dat.

Dat is toch het beeld van een kindervriend. Voor mij is een kindervriend iemand die gewoon met ze omgaat, die ze ziet als medebewoners, medeburgers. Wel moeilijk hoor!"

**voorlichting heeft de
onderdrukking in
de hand gewerkt**

**heeft het COC
iets goed
te maken ?**

In de diskussienota over pedofilie die het landelijk bestuur van de Nederlandse Vereniging tot Integratie van Homoseksualiteit COC onlangs uitbracht wordt in Hoofdstuk 4 een belangrijk onderwerp aangesneden. Onder de titel "Homoseksuelen perverteren de jeugd" gaat dit hoofdstuk in op de vraag of de homobeweging iets goed te maken heeft tegenover pedofielen en, zo ja, hoe zij dat het beste kan aanpakken. De manier waarop dit onderwerp in de nota wordt behandeld vind ik persoonlijk erg onvolledig en erg aanvechtbaar.

In een uitgebreide brief aan het COC als bijdrage aan de discussie heb ik aangegeven wat volgens mij de gedachtenfouten in de nota zijn en hoe je de zaak beter kunt benaderen. Omdat ik denk dat ook veel NIKS-lezers over deze materie willen meedenken geef ik hier een verkorte weergave van dat schrijven.

keerde pad te brengen terwijl zij er de nadruk op legden dat homofilie en pedofilie twee volstrekt verschillende zaken zijn. Deze voorlichtingsstrategie was er op gericht het onjuiste vooroordeel weg te nemen dat homofielen over het algemeen ook pederasten (knapenschenners) zijn die onschuldige kinderen misbruiken voor de bevrediging van hun onnatuurlijke lusten om ze daarna in ontregelde toestand, vertwijfeld over hun eigen identiteit, aan hun lot over te laten. Eigenlijk zette men zich gewoon af tegen de "nog ergere" groep pedofielen in de hoop een bepaald soort homofiele relatie geaccepteerd te krijgen. Het is nogal tekenend dat dit samenging met een nadrukkelijk erop wijzen dat ook homofiele relaties heel hecht kunnen zijn en heel langdurig en monogaam (dat wil zeggen dat men trouw is en niet vreemd gaat). Door te vertellen "hoe het in werkelijkheid zit" probeerde men het bestaande beeld als vooroordeel te ontmaskeren.

ONNADRUUKTEBAAR

In de diskussienota van het COC wordt heel juist opgemerkt dat deze voorlichting weinig effect heeft gehad. Je kunt dat duidelijk merken aan de manier waarop in Amerika een nieuwe golf van homo-haat kon ontstaan uit een nogal doorzichtige campagne die zich vooral richtte op het verantwoordelijkheidsgevoel van de brave en oppassende burgers te waken voor een gezonde samenleving. Anita Bryant, de grootste drijfveer achter de haatcampagne, sprak de mensen daarbij bewust aan op hun christelijke gevoelens. Er werden slogans gebruikt als "Redt onze kinderen" en "Doodt een flikker voor Christus". Het resultaat is dat veel homofielen, vooral in het onderwijs, hun baan kwijtraakten en dat er een verhevigde agressie op hen wordt uitgeleefd, zowel in de vorm van sociale uitsluiting als van openlijk geweld. Maar ook in de Verenigde Staten waren de homofiel-organisaties ervan overtuigd dat ze afgerekend hadden met het vooroordeel dat homoseksualiteit ontstaat door verleiding. Het blijkt dat zulke vooroordelen niet alleen wortelen in een gebrek aan informatie. Ze zijn een uitlaatklep voor

VOORUITZICHT

De zaak waar het om draait is, zoals aan het begin van het hoofdstuk uit de COC-nota wordt aangeduid, de "verleidingstheorie" die ervan uitgaat dat homoseksualiteit kan ontstaan door homoseksueel contact op een bepaalde beïnvloedbare leeftijd. In plaats van te reageren met een simpel "nou en?" hebben voorlichters van het COC en andere organisaties die zich met homofilie bezighouden lange tijd geprobeerd aan te tonen dat een gezonde homofiel er in het algemeen helemaal niet op uit is kinderen op het ver-

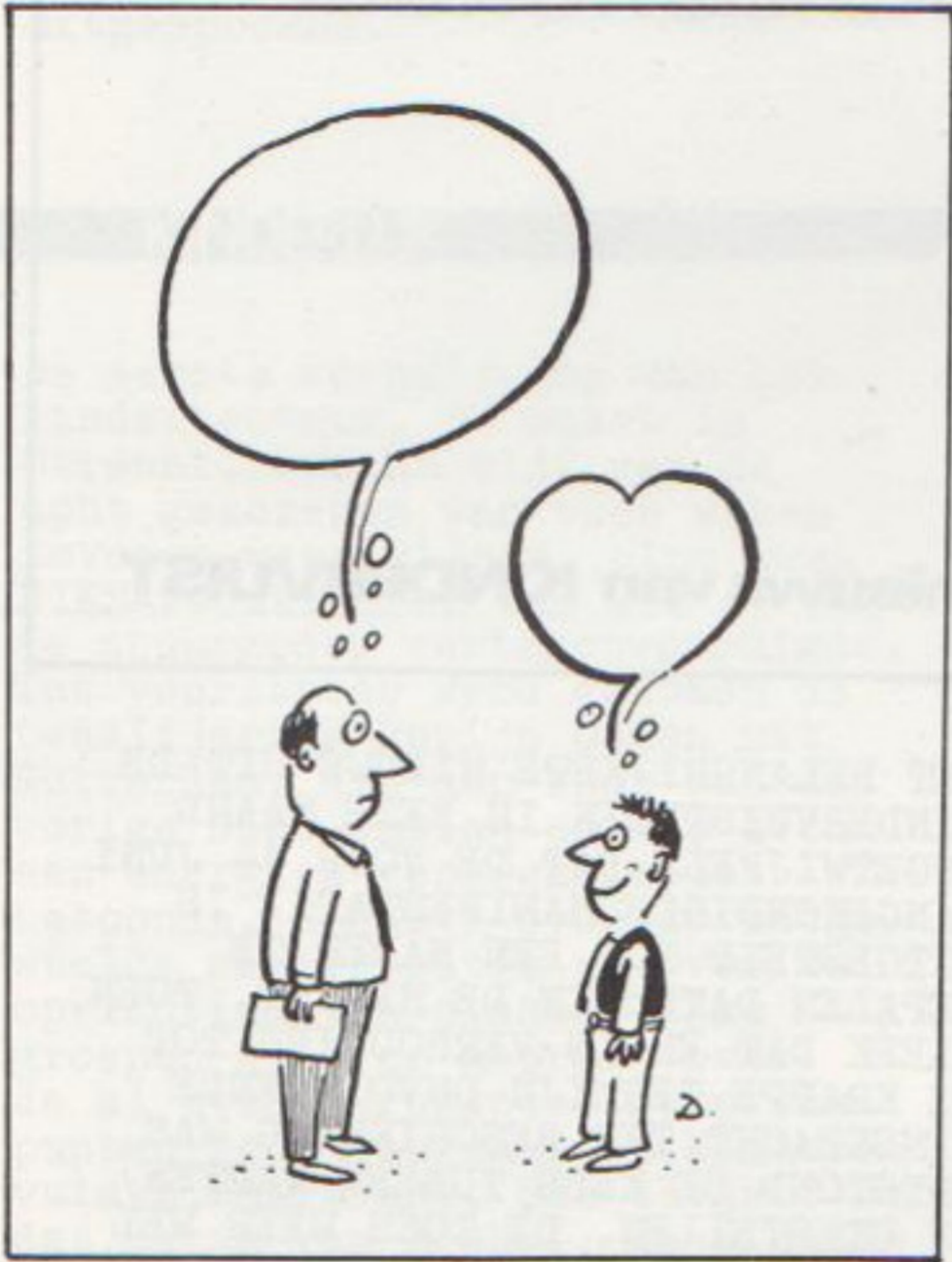
bestaande frustraties die een veel dieper liggende oorzaak hebben.

Tot zover geeft de nota een goede benadering van het probleem. Dan komt er echter een stel grove gedachtenfouten. Er wordt namelijk beweerd dat deze voorlichtingsstrategie toch ook veel positiefs heeft bewerkstelligd, al moest er dan de prijs voor betaald worden dat intussen de onderdrukking van pedofilie werd bevestigd. De nota noemt het onjuist om achteraf een negatief oordeel over die strategie te vellen, maar vindt wel dat het COC nu geen half werk meer mag doen door homobevrijding te willen zonder de bevrijding van pedofilie daarin te betrekken. Maar zo liggen de zaken niet! Het "positieve effect" dat homo's zich een meer geaccepteerde plaats konden veroveren is in werkelijkheid helemaal niet zo positief. In plaats van bezig te zijn aan een werkelijke bevrijding van homoseksualiteit in deze cultuur heeft men het idee bevestigd dat elke relatievorm die niet in het huwelijkmodel past verklaard en verdedigd moet worden. Men streefde naar de integratie van een bepaalde aangepaste vorm van homofiel gedrag in de samenleving en zorgde er daarmee voor dat veel homo's het niet meer zo nodig vonden zich te verzetten tegen de in wezen nog even homo-vijandige maatschappij. Die maatschappij ziet homoseksualiteit namelijk nog steeds als een al of niet betreurenswaardige afwijking bij een bepaalde groep mensen. Het probleem wordt niet gezien als een algemeen maatschappelijk probleem waar iedereen last van heeft, maar als een probleem van een bepaalde minderheidsgroep. Op dezelfde manier kijkt de maatschappij (ook veel homo's) tegen pedofilie aan: als een - nog lastiger - probleem van een - nog moeilijker in de samenleving te integreren - minderheidsgroep. Waarom zou je er bij voorlichting niet op kunnen wijzen dat homoseksualiteit een vermogen is om personen van hetzelfde geslacht lief te hebben, met die liefde op een hanteerbare manier om te gaan en er ook nog lichamelijk uiting aan te geven? Net zo kun je pedofilie of pedoseksualiteit definiëren als een vermogen om gevoelens van liefde ten opzichte van kinderen bewust

te ervaren, er op een hanteerbare manier mee om te gaan en er lichamelijk uiting aan te geven. Wie zich pedofiel noemt heeft zich dit vermogen tot een (belangrijke) karaktereigenschap toegeëigend, hoewel het een vermogen is dat ieder mens in principe bezit en tot ontwikkeling kan brengen. Ik zal maar niet te diep ingaan op het feit dat de enige prijs die het COC intussen betaald heeft ligt in het feit dat ze een achteraf niet goed te verdedigen houding ingenomen heeft. De echte klappen kwamen natuurlijk terecht op de hoofden van pedofielen en hun jeugdige relatiepartners. Ik vind het wel wat onfris dat de COC-nota hier zo luchtigjes aan voorbijgaat. Blijkbaar realiseert men zich in homofiele kringen niet voldoende dat men precies dezelfde onderdrukkingstechnieken heeft gebruikt die op homo's van toepassing zijn. Niet alleen de drijfveren (geaccepteerd willen worden) en de methoden (naar beneden trappen) vertonen een perfecte overeenkomst, maar ook het resultaat is hetzelfde: een toestand van schijngeluk die de werkelijke onderdrukking niet wezenlijk aantast.

Het belangrijkste argument dat in de COC-nota wordt genoemd om nu wel te gaan werken aan de bevrijding van pedofilie is het besef dat het aankomende homo's en lesbiennes in deze cultuur ontbreekt aan een homoseksuele identifikatiemogelijkheid. Ze bedoelen daarmee dat iedereen in zijn of haar jeugd wel op vele manieren in aanraking komt met allerlei vormen van heteroseksueel relatiegedrag (in het dagelijkse leven, op t.v., in boeken, films en ga zo maar door) maar dat het veel moeilijker is je een beeld te vormen van hoe homoseksuele mensen met elkaar omgaan en inhoud aan hun leven geven. De nota noemt dit de ergste vorm van onderdrukking van homoseksualiteit die onze samenleving kent, en baseert hierop haar eindconclusie dat het voor het COC noodzakelijk is mee te werken aan het opheffen van de onderdrukking van pedoseksualiteit, omdat daardoor ook de onderdrukking van homoseksualiteit als geheel verder kan worden teruggedrongen. Volgens mij is er

in werkelijkheid nog wel iets meer aan de hand. Er wordt je in deze cultuur namelijk vrijwel elke mogelijkheid ontnomen om hoe dan ook iets van een gezonde identiteit te ontwikkelen of vast te houden, en je mag blij zijn als je later een subkultuurtje vindt waarin je door middel van praatgroepen, positieve ervaringen en dat soort stimulansen de kans krijgt weer iets van jezelf gezond te krijgen. Ik wil nogmaals benadrukken dat je de problemen rond pedofilie en homofilie niet moet zien als problemen van een pedofiele en een homofiele minder-

heid. Het zijn maatschappelijke problemen die hun wortel vinden in een onderdrukking waar iedereen last van heeft; homo's en pedo's in een gunstig geval minder omdat ze er voor zichzelf goed over zijn gaan nadenken. Het COC raakt in haar discussienota de kern niet als ze er op wijst dat de seksuele ontwikkeling voor ieder een persoonlijke zaak is en dat de een op 17-jarige leeftijd de behoefte zal gaan voelen zijn/haar seksualiteit te verkennen en de ander misschien al op 12-jarige leeftijd. Er is immers voor die tijd al zo veel in banen geleid en doodgemaakt dat je hooguit van terugontdekken kunt spreken. Er worden de COC-leden op die manier niet veel argumenten gegeven voor het in het slot-hoofdstuk voorgestelde besluit de aanbevelingen van de NVSH zoals vervat in het rapport "Leeftijdsgrenzen in de zedelijkheidswetgeving" over te nemen. Het lijkt eerder een pleidooi om de leeftijdsgrens te verlagen tot 10 of 11 jaar, terwijl het NVSH-rapport

toch echt elke leeftijdsgrens onaanvaardbaar noemt.

Ik ben echt blij dat het COC de discussie over pedofilie eindelijk aanzwengelt en ik geloof ook dat zij hiervoor een goede methode heeft gekozen. Ik vind het alleen jammer dat het niet eerder gebeurd is, en ik ben bang dat men een paar wezenlijke punten tot nu toe verkeerd heeft benaderd. Laten we hopen dat de gedachtenfouten die ik in dit artikel heb gesignaleerd bij de verdere ontwikkeling van de discussie worden hersteld. De werkelijke motivatie voor de homobeweging om zich met de bevrijding van pedoseksualiteit en van kinderseksualiteit bezig te houden moet het inzicht zijn dat we te maken hebben met verschillende verschijningsvormen van dezelfde onderdrukking. Een onderdrukking namelijk van elke vorm van seksualiteit die niet past in het huwelijksmodel. Er zijn best achtergronden aan te wijzen van waaruit die onderdrukking ontstaan is. In elk geval moet het iedereen die er een beetje over nadenkt opvallen dat niet alleen homoseksualiteit, pedoseksualiteit en kinderseksualiteit onderdrukt worden, maar elke vorm van seksualiteit die niet gericht is op de produktie van nageslacht. Daaronder valt ook seksualiteit van niet meer geslachtsrijpe ouden van dagen en van personen die niet in staat worden geacht een gezin te onderhouden (zoals invaliden en zwakzinnigen). Een emancipatiebeweging die de mens werkelijk wil bevrijden moet die onderdrukking aanpakken en er op wijzen dat seks goed is omdat en in zoverre je er plezier aan kunt beleven. Daarbij is het van wezenlijk belang dat een kind met zijn of haar seksuele mogelijkheden kan experimenteren zoals het alles uit ervaring en door uitproberen moet kunnen ontdekken en oefenen.

De COC-nota werd reeds in NIKS 3 van maart 1980 (op blz. 20) gesignaliseerd. U kunt hem bestellen door f 3,90 over te maken op postrekening 386094 van de Stichting Dialoog te Amsterdam, onder vermelding van "discussienota pedofilie".

boeken

SEKSISME

Het boek pleit voor een doorbreking van het rollenpatroon van jongens en meisjes in de opvoeding - zelfbepaling van wat het kind wil en opheffing van dwang tot specifiek meisjes- en jongensgedrag.

Ouders moeten hierbij zoveel mogelijk hun eigen identiteit laten zien.

Jongens moeten proberen het mannelijke niet meer als superieur te zien.

Vrije opgevoede mensen waarderen mensen en letten niet in de eerste plaats op hun geslacht. Er hoeft geen angst te bestaan dat niet-seksistisch opgevoede kinderen homo worden, zegt Carmichael (alsof daar iets tegen is).

Het is een van de eerste emanciperende boeken op dit terrein.

NIET SEKSISTISCH OPVOEDEN; DOOR CARRIE CARMICHAEL; UITGEVERIJ VAN GENNEP, AMSTERDAM; f 19,50.

DE LOERNOOT

Uit België komt tegenwoordig de zegen, zou je bijna zeggen. Dit boekje is heel leerzaam. Op een humoristisch alternatieve manier worden gezinssituaties beschreven en de maatschappij doorgelicht. Een heel persoonlijke schrijfstijl waar allerlei individuele taktieken in verwerkt worden.

"Zijn moeder vulde het hele huis. Met haar stem. Met haar gezag. Haar heiligheid. Haar liefde voor de mensen. Haar gebed en haar wijsheid. Zij vouwde de lakens en deelde ze uit. Zij kroop in zijn huid. In zijn broek. In zijn gedachten. Zij ondervroeg zijn ogen en oren. (.....) En tenslotte vindt je de loerboot uit. Je gaat in een boot zitten, prikt er twee gaatjes in en zo kan je de wereld be-

spieden, zonder dat ze je ontdekken.

DE LOERNOOT (THERAPIE EN MAATSCHAPPIJ); DOOR BRUNO-PAUL DE ROECK; UITGEVERIJ DE TOORTS, HAARLEM.

PAUL VALOIS

kinderlokaal

nieuws van KINDERVUIST

HET BELANGRIJKSTE NIEUWS UIT DE KINDERVUISTHOEK IS DEZE MAAND ONGETWIJFELD DAT DE VOOR 14 JUNI AANGEKONDIGDE MANIFESTATIE IS UITGESTELD TOT EEN NADER TE BEPALEN DATUM IN DE HERFST. TOEN BLEEK DAT ER IN VERHOUDING TOT DE KRAPPE TERMIJN ONVOLDENDE MENSKRACHT TER BESCHIKING WAS, ONTSTOND DE KEUS TUSSEN KAPPEN OF UITSTELLEN. DE TOCH WEER WEL ENTHOUSIASTE REAKTIES VANUIT HET KINDERBESTUUR DEDEN DE BALANS NAAR DAT LAATSTE DOORSLAAN. KORT VOOR DEZE NIKS UITKOMT ZAL DE UIT KINDEREN EN (NVSH)VOLWASSENEN BESTAANDE VOORBEREIDINGSGROEP VERGADEREN EN TAKEN VERDELEN.

BESTUURLIJK

Omdat ook de volwassen stuurgroep en het kinderbestuur in dezelfde laatste week van april vergaderen volgen hier alleen wat belegen punten uit de vergaderingen van eind maart en wat losse gegevens van recenter datum. Zowel voor kinderen als voor volwassenen publiek, zo bleek op de stuurgroepvergadering, moet een brochure worden opgesteld met bijdragen van de deelnemende organisaties. Publikatie moet dus wachten tot vaststaat welke organisaties daadwerkelijk gaan meedraaien in de stichting. Van de VSO en

NVSH is inmiddels de bereidheid hiertoe bekend: beide clubs hebben hun inhoudelijke en organisatorische inbreng geleverd voor de concept-statuten die volgens plan in juni ter onderschrijving worden voorgelegd. De landelijke BM zal niet meedraaien; wel zijn een aantal plaatselijke BM-afdelingen bereid te blijven meedoen. Het LOOS, kampend met een splijtzwam inzake al dan niet beperkte vrijheid van meningsuiting op scholen, heeft zich over enige toekomstige betrokkenheid bij Kindervuist nog helemaal niet uitgesproken.

KINDERLIJK

De eerste vergadering van het kinderbestuur, 30 maart in Utrecht, bracht vijf van de acht gekozenen van twee weken tevoren weer bijeen, plus twee NIKS-redacteuren van wie er een de stuurgroep vertegenwoordigde. Tot voorzitter werd gekozen de twaalfjarige Pepijn Oomen uit Rotterdam, die men kent van de vorige NIKS-omslag en die zich een energiek gespreksleider betoonde. Behalve over de uitgestelde manifestatie en over de oprichting van plaatselijke groepen werd er gepraat over de al even chronische gesprekspunten jeugtijdschrift en kindervuistkinderkrant. Het blijkt dat Karin van Roekel, de pinnige vergadervoorzitster van de vorige maal, een voet tussen de deur heeft bij de NOS en verdere actie wacht nu op haar succes of onverhoopt falen. Voor het werven van medewerkers en ideeën voor de inhoud van de kinderkrant zal een geheel andere zendgemachtigde worden ingeschakeld, namelijk de VPRO. Via zijn Achterwerk hoopt voorzitter Pepijn zich te wenden tot jong progressief Nederland. Pepijn heeft verder op zich genomen, alle reagerende kinderen een antwoordje te sturen. Uitvoering wacht verder op de subsidie, die door het stichtingsbestuur zal worden aangevraagd.

PLAATSELIJK

Levenstekenen van plaatselijke Kindervuistgroepen ontving ik uit Utrecht en Rotterdam. Utrecht is nog in de oprichtingsfase maar kondigt wel alvast voor 30 mei

aanstaande een tocht aan langs kindertehuizen in de regio. Rotterdam zond notulen van de oprichtingsvergadering op 6 april l.l. Men wil in die nijvere havenstad tweemaal per maand

PEPIJN ZIT VOOR

gaan vergaderen, denkt reeds aan eigen infostencil en bijlage bij de kinderkrant, en haalt van alles overhoop: commercie, kinderarbeid, bibliotheeklidmaatschap, contact met de kindertelefoon en wat al niet. Correspondentieadres is: Rubroekstraat 23-3e, 3034 NE Rotterdam.

OPMERKELIJK

Ik pluk nog een tweetal opmerkingen uit de stuurgroepvergadering en beide zijn afkomstig uit de hoek van de VSO. De eerste: Kindervuist bereikt vrijwel alleen de leeftijdsgroep tussen 9 en 13 jaar. Is voor groteren de naam wellicht te kinderachtig? De tweede: sommige mensen vanuit de hoek van NVSH-Jeugdemancipatie hebben blijkbaar niet goed door dat Kindervuist er is voor de ontplooiing van kinderen, en niet voor de ontplooiing van volwassenen. Waarvan akte.

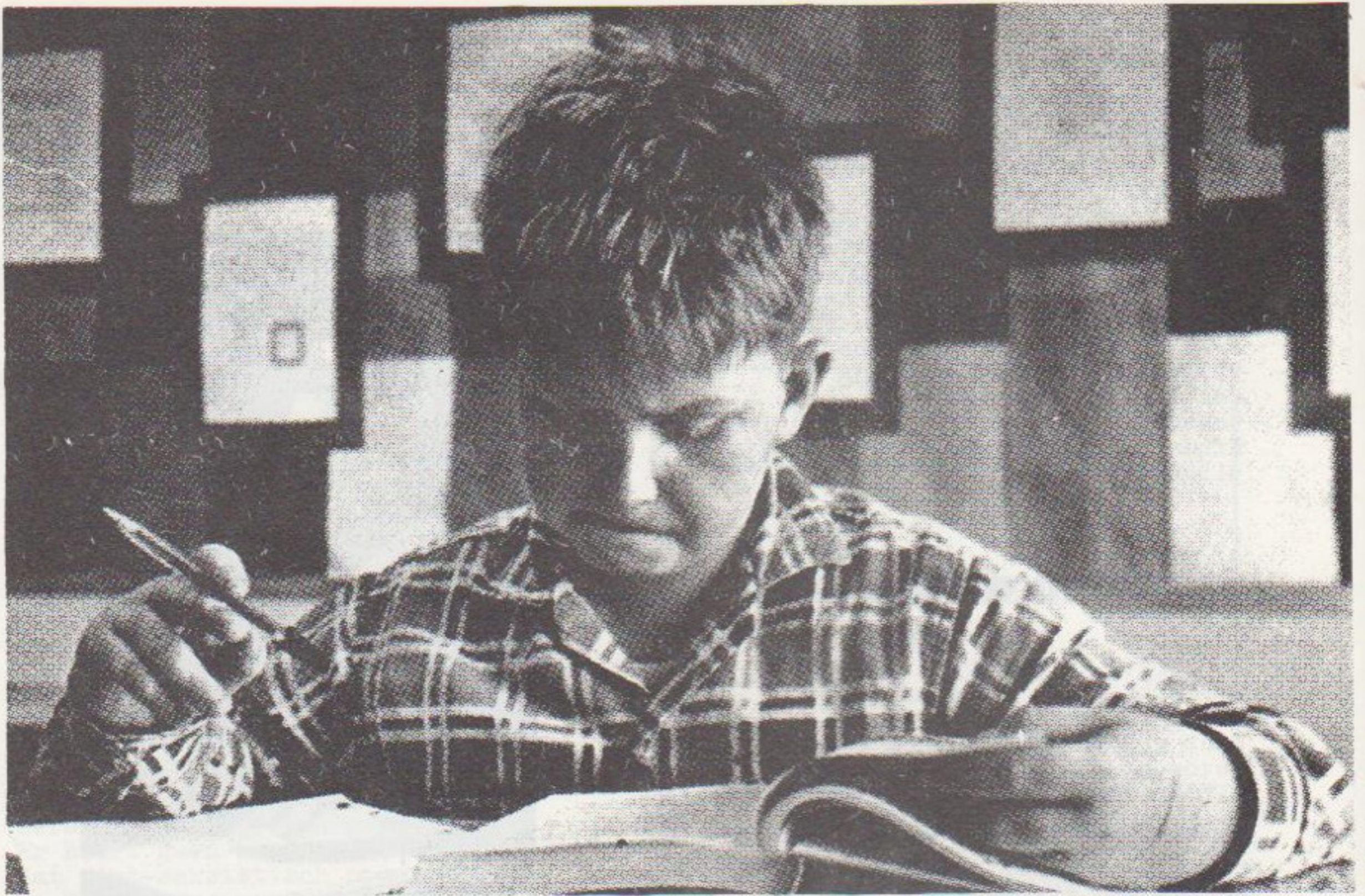

FOTO: Bob Adelman

dagboek van een 2^e klasser

Woensdag 23 april

Vandaag meegemaakt: verdwijning van proefwerken. Onze leraar Natuurkunde Kwaakmans komt na de middagpauze zijn lokaal binnen. Hij heeft een boos gezicht. Onze hele klas hangt al over de banken en maakt lawaai. De jongens zijn bezweet van het voetballen. Je ruikt het overal. Alle ramen staan open. Kwaakmans legt met een harde klap het pak proefwerken op zijn lessenaar. Op dat moment gaat de deur weer open en komt Jacques, veel te laat, binnen. Een flinke windstoot trekt door het lokaal. Alle proefwerkblaadjes worden door de wind meegenomen en waieren door het lokaal. Grote heisa. Iedereen stort zich joelend op elkaar, achter de blaadjes aan. Koos trekt ramen nog verder open: veel blaadjes zeilen het raam uit. Applaus en hoera. Schor geschreeuw van Kwaakmans. Iedereen is blij. Iedereen weet dat het proefwerk slecht gemaakt is. Als het weer rustig is, neemt Kwaakmans maatregelen. Hij wil dit uur en de volgende twee uren geen

les meer geven. We krijgen een stoot extra opdrachten. Direct maken. Koos moet alle blaadjes gaan opvissen en zich na schooltijd weer melden. Ik fluister Koos nog snel toe dat hij mijn blaadje in een struik moet wegstoppen.

Maar aan het eind van de les - na veertig minuten grafstijl - neemt Kwaakmans zijn boekje en dreunt de cijfers op. Ik houd de adem in: ... Dré Olgers 6. Koos Partuin 4. Tim Pysijns 3... Een drie! Het zevende lesuur voel ik de paniek. Hoe kom ik ooit naar 3-atheneum?

Na school op mijn kamer mijn kansen zitten te berekenen. Het gaat slecht met Frans, met natuurkunde, met wiskunde. Hulp is niet te verwachten. Beneden hoor ik mijn vader tekeer gaan tegen mijn moeder.

Zaterdag 26 april

Wat kan redding brengen?

1. Heel lang ziek worden. Dan ga ik niet over naar de derde, maar ik kan er niks aan doen.

2. Bijlessen vragen voor wis- en natuurkunde.
Lukt nooit. Ik begrijp er toch niets van. Als het met bijlessen niet lukt, wordt het nog veel erger. Ma en pa denken trouwens dat het heel goed met mij gaat. Vreselijk gezeur over de hoge kosten.
3. Bij het komende proefwerk wiskunde over binaire relaties (hoofdstuk 8, wanhopig!) naast Wim van der Bersselaar gaan zitten. Afkijken. Hij is de enige die er wat van snapt.
4. Het cijferboekje uit de tas van Mevrouw Bijlefeld, onze wiskundelerares, gappen en begraven.
5. Marga van de administratie steeds gaan helpen en zo zorgen dat ik de proefwerkopgaven te pakken krijg voor Frans en wiskunde. (In de prullenbakken zoeken naar slecht afgedrukte en weggegooidde stencils!).
Misschien neemt mevrouw Bijlefeld opgaven uit het boek. Dan doe ik alles voor niks.
6. Gewoon tegen de leraren zeggen dat ik er geen bal van begrijp. (Maar dan legt die ijzige mevrouw Bijlefeld het me nog eens uit en dan snap ik er nog niks van en zij zal zeggen: 'Kom joh, het is toch echt heel eenvoudig').
7. Heel weinig eten, in bed plassen, bleek eruit zien, niet praten, nergens zin in hebben, 's-nachts hard schreeuwen, veel te lang op mijn kamer zitten. Zo raar doen, dat ma en pa zich zorgen gaan maken. Dat ze vinden dat ik rust moet hebben.
8. Er vandoor gaan.

dinsdag 29 april

Moeilijkheden thuis. Gisteren de laatste twee lesuren 'gespijbeld'. Eigenlijk was het geen spijbelen. Toen wij om kwart over twee bij lokaal C3 kwamen was de leraar aardrijkskunde er niet. Een paar minuten gewacht met z'n allen. Ook de conrector nergens te bekennen. Toen zijn er een stuk of twintig van ons naar huis gegaan. Alleen wat Brave Hendrikken en een zootje trutten bleef wachten. Maar Kamminga bleek wel degelijk wat later op te dagen om zijn vervelende zeurlessen te verkopen. De conrector heeft alle ouders van de weglopers opgebeld. Daarom nu bonje in huis. Ik mag de hele week het huis niet meer uit. Ik ben bijna veertien jaar oud. Maar mijn ouders doen net of ik pas uit de box ben. Als ik naar een

spannende film wil kijken die wat langer duurt dan moet de tv uit. Naar een discotheek mag ik niet want 'daar komt alleen maar tuig'. De kleren die ik wil, vinden zij altijd belachelijk. Pils drinken, dat is niets voor zulke jonge jongens. Op zondag moet ik mee wandelen met mijn ouders en kleine zusje. Ik moet van de natuur leren genieten!

Vrijdag 2 mei

Een vreselijke schooldag. Bij Nederlands twee uur lang groeps-
werk. Bij Bermeijer moeten we altijd in groepjes werken! Want zo leer je praten, problemen oplossen, werkafspraken maken. An me hoela! Bermeijer gaat dan zelf in een hoekje van het lokaal zitten, leest de krant en vlooit zijn baard. Ondertussen zitten de groepjes te kaarten, gore bakken te vertellen of stripboekjes te lezen. Er moeten er altijd een paar in het groepje zijn die flink hardop zitten te kakelen en net doen alsof zij druk aantekeningen maken. Dan is Bermeijer tevreden als hij over zijn krant heen kijkt. Tien minuten voor afloop van de les zetten we snel op papier wat het resultaat is van ons groepje. Als het te moeilijk is, dan zeggen we dat we niet uit de problemen zijn gekomen. Dat vindt Bermeijer altijd mooi. Die man vertrouwt ons. Ik heb soms medelijden met hem. Hij moet wel stapelgek zijn.
Na Nederlands één uur geschiedenis. Altijd prima. Berkhout kan zo mooi vertellen: je kunt je rot lachen. Hij marcheert voortdurend met de klas, stelt vragen aan de leerlingen over van alles en nog wat en verbindt de antwoorden met allerlei dingen uit het geschiedenis-hoofdstuk dat hij behandelt. Hij laat ons ook hele situaties naspelen en doet zelf ook mee. Vandaag hebben we vergaderd over de manier waarop we een kruistocht naar het heilige land zouden aanpakken. Berkhout speelde zelf Godfried van Bouillon die alsmaar vloekte. Hij nam zelfs een groot kruis van de muur en liet ons zien hoe je daarmee de Saracenen kon neermeppen. Toen kwam de rector langs die strak naar binnen keek. Berkhout liet langzaam het kruis zakken, werd eerst rose, toen rood en daarna purperpaars. Maar daarna kwamen we bij Mevrouw Bijlefeld. Toen viel er niks meer te lachen. Zij kondigde een proefwerk aan voor over veertien dagen.

Over binaire relaties! Plotseling kwam alle ellende weer boven. Ik heb geen woord meer verstaan. In mijn kop gonst het van de cijfers. Ik word doodziek van de school. Ik moet naast Wim van der Bersselaar zitten bij dat proefwerk. Hoe leg ik dat aan?

Woensdag 7 mei

Heb met Wim van der Bersselaar gepraat. Hij wilde me alles nog een keer uitleggen. Maar toen hij een kwartiertje bezig was, zag ik ze vliegen. Wim, help me alsjeblieft. Wim is een goezak, wil wel helpen. Dit hebben we afgesproken: ik ga naar de klasse-leraar en vraag om een andere plaats in de klas omdat Koos, die nu naast me zit (heel zwak in wiskunde!) mij zo verschrikkelijk afleidt van het werk. Daar trapt Keunig wel in, want hij weet verdomd goed hoe Koos altijd zit te oudehoeren. Dan vraagt Wim aan Keunig hetzelfde en ook dat hij mij als buurman wil hebben. Dat moet lukken. Wim is heel rustig, dat is een voordeel.

Vrijdag 9 mei

Met de klasseleraar Keunig gepraat. Hij vindt het prima! Maandag gaat de nieuwe klasopstelling in. Koos is heel nijdig. Hij moet nu alleen zitten. Ik zit vanaf maandag naast Wim, op de tweede bank, aan de raamkant. Voor ons zitten gelukkig twee hele dikke meiden.

Maandag 12 mei

Proefwerk Frans absoluut totaal verprutst. Als ik een vier heb, moet ik blij zijn. Ik voel me zo kloten. Ben na de les nog even met Keunig gaan praten. Na twee minuten zat ik enorm te janken. Keunig had niet veel tijd. Hij zou nog eens met de andere leraren van mijn klas praten. Ik moest er nog maar even flink aan trekken, vond hij. Hij sloeg me steeds op de schouders. Ik schaamde me dood, want de tranen bleven maar doorgaan. Hij zal het wel erg belachelijk gevonden hebben. Nou, zei hij, als je het helemaal niet meer weet, dan steek je toch die hele bliksemse school in de fik? Ben je er mooi vanaf! Hij vond het een geweldig leuke opmerking, want hij bleef minutenlang lachen. Ik zat er maar wat bij te grinniken terwijl de snot uit mijn neus droop.

Woensdag 14 mei

Binaire relaties. Ik lees het steeds weer door. Er is geen letter die ik begrijp. De leraar Frans liep mij vandaag hoofdschuddend voorbij. Het gaat helemaal mis. Mijn vader vroeg ook hoe het ging en ik durfde de waarheid niet te vertellen. Vrijdag moet ik het redden met Wim. Waarom ga ik eigenlijk naar die rotschool? Waarom pik ik dat al mijn tijd verpest wordt door huiswerk en proefwerken en cijfers?

Donderdag 15 mei

Ben vandaag naar Marga (het meisje van de administratie) geweest met een smoes. Maar ze ging niet weg uit de kamer en ik had geen kans om even in de papierbak van oude stencils te zoeken. Met Wim nog even goede afspraken gemaakt.

Vrijdag 16 mei

Wim was ziek. Het is niet te geloven. Ik zat alleen in de bank. Ik wist niet wat ik op moest schrijven. Een heel uur heb ik zenuwachtig mijn pen op zitten vreten. De handen voor mijn ogen. Op het blaadje dat ik inleverde stond alleen mijn naam.

Dinsdag 20 mei

Geachte lezer. De school is afgebrand. Ja, je leest het goed: de school is een rokende puinhoop. Vannacht is een engel met een vlammend zwaard afgedaald en heeft de hele troep in brand gestoken.

Beneden zitten mijn ouders al uren te praten met de klasseleraar en de rector. Af en toe hoor ik de verbaasde kreten van mijn moeder. Waarom komen ze nu hier? Ze hebben nu toch wel wat anders te doen? Waar hebben ze het eigenlijk over?

Het kan me helemaal niets meer schelen. Binaire relaties. Ik steek ook het wiskundeboek in de fik.

Ronald Diets

Overgenomen uit:
"tikker", magazine voor jeugdlectuur, nr 2.2
Uitgave Wolters-Noordhoff b.v., Groningen.

kinderen, de GROOTSTE onderdrukte minderheid

Kinderen.....

Ze zijn vaak lief en aanhankelijk, ze praten met dieren en bomen, ze vrijen graag, zijn soms agressief, doen zo nu en dan 'vieze dingen' en zijn vooral creatief en spontaan. Tot zover alles goed. Maar, al deze eigenschappen worden constant bedreigd door de grote mensen die alles beter weten, die het rechtvaardigingsmonopolie bezitten en die kinderen naar hun eigen beeld willen vormen.

Agressie is in de wereld geen onbekend verschijnsel en doet zich in allerlei gedaantes voor. Het treft ook kinderen. Maar het is zo geaksepteerd dat het soms amper opvalt. Kinderen moeten van volwassenen méér pikken dan wie ook in een onafhankelijke relatie zou accepteren.

De 'opvoeding', het magische woord van de twintigste eeuw legaliseert al het onrecht dat kinderen wordt aangedaan.

Anderen bepalen wanneer kinderen honger hebben, of wanneer ze moe zijn, wanneer ze lief en fatsoenlijk moeten zijn, en zijn ze het niet dan krijgen ze straf of een beloning om het toch te doen, of erger nog, dan wordt hen liefde en genegenheid onthouden. Onder bepaalde omstandigheden is het zelfs heel 'normaal' geweld te gebruiken. Dit verschuilt zich achter de termen zedelijke taak, verantwoordelijkheidsbesef en pedagogische plicht. Etikettenzwendel! Een afreageren van eigen agressie en frustratie, in de eigen jeugd of in de grote wereld

opgedaan. Het beeld dat men van kinderen heeft, is hierbij erg belangrijk. Maar vooral: Welke plaats kent de samenleving kinderen toe. En wat is de filosofie van een maatschappij? Waarom worden ze gekleineerd en is dat wel zo gewoon?

- Kort geleden liep ik door een klein dorpje in een ver oosters land. Mensen waren eindeloos vriendelijk ondanks hun weinige bezittingen. Kinderen en ouderen waren een eenheid. En tussen kinderen onder elkaar was geen rivaliteit. Vrouwen liepen met kinderen aan de borst en deden hetzelfde werk als de mannen. Ouders waren er alleen maar. Hadden zij ooit van pedagogiek gehoord?

Ik moest toen aan een gedichtje denken uit een boekje, dat ik van iemand had meegekregen, DE PROFEET.

DE PROFEET

"Uw kinderen zijn uw kinderen niet. Zij zijn de zonen en dochteren van 's levens hunkering naar zichzelf.

Zij komen door u, maar zijn niet van u. En hoewel ze bij u zijn, behoren ze u niet toe.

U mag hun geven van uw liefde, maar niet van uw gedachten, want zij hebben hun eigen gedachten.

U mag hun lichamen huisvesten, maar niet hun zielen, want hun zielen toeven in het huis van morgen, dat gij niet bezoeken kunt, zelfs niet in uw dromen.

U mag proberen hun gelijk te worden, maar tracht hen niet aan u gelijk te maken, want het leven gaat niet terug, noch blijft het dralen bij gisteren.

U bent de bogen, waarmee uw kinderen als levende pijlen worden weggeschoten.

De Boogschutter ziet het doel op de weg van het oneindige en Hij buigt u met zijn kracht, opdat zijn pijlen snel en ver zullen vliegen. Laat het gebogen worden door de hand van de Boogschutter een vreugde voor u zijn: Want zoals hij de vliegende pijl lieft, zo mint hij ook de boog die standvastig is."

uit DE PROFEET van GIBRAN KAHILIL.

Maar helaas is zo'n samenleving voor kinderen in het westen niet weggelegd. Hen wacht een zware concurrentie- en prestatiestrijd in een maatschappij die ver van de natuur is afgedwaald. Onmenselijke structuren vervreemden volwassenen van zichzelf en zetten hen onder zware druk. Het is daarom niet te verwonderen dat kinderen, die nog zwakker zijn, op hun beurt onderdrukt worden. Kinderen ervaren identificatie aan die wereld als supervijandig, en zonder wezenlijke betekenis, en de kloof die tussen de kinder- en volwassenwereld ontstaan is, wordt steeds groter. Het harmonische evenwicht van kinderen met zichzelf en de natuur wordt constant aangetast door de eisen van volwassenen.

Eén van de vormen waarin onderdrukking van kinderen voorkomt is in de gedaante van de

agressie

"Een jongetje geeft zijn broertje een klap. Zijn vader ziet dat en geeft zijn zoontje op zijn beurt een flink lesje. Het slaan wordt eruit geslagen! Hij houdt van zijn kind en voelt zich daarom verplicht het zo goed mogelijk op te voeden. Het kind leert op agressieve wijze, dat het niet agressief mag zijn."

Kinderen krijgen vaak geen gelegenheid met hun eigen agressie klaar te komen, ze worden bovendien opgezadeld met agressie van onbekende oorsprong.

Er moet eerst bloed vloeien, voordat de stoppen in de welzijnsektor doorslaan. Kindermishandeling en affektieve verwaarlozing zijn het topje van de ijsberg. Onder water ligt het grote probleem van het subtiel geweld.

Een kind wil in de huiskamer spelen. Maar de moeder krijgt net tante op bezoek. Ze zegt tegen haar kind: "jij bent vast moe, en ga maar naar boven", ze maakt gebruik van haar macht, omdat het haar toevallig gelegen komt. Een vorm van subtiel geweld waar talloze voorbeelden van te geven zijn. Op straat, in de bus en vooral binnenshuis. Alleen vanwege het feit dat kinderen afhankelijk zijn, kan men hen laten doen wat men wil. Een gelegitimeerde vorm van onderdrukking. En dit is de tragedie van de opvoeding. Eenmaal als kind ondergaan, wordt het met grote waarschijnlijkheid weer aangedaan. De opvoeding zorgt dat het kind er niet op hoeft uit te gaan om de angst te leren, want die wordt hem wel bijgebracht. Angst voor autoriteit bevordert aangepast gedrag en onzelfstandig denken. Je moet dit en dat doen omdat het zo hoort, omdat het fatsoenlijk is, en omdat het altijd zo geweest is. Allemaal dooddoeners, die niets met opvoeding te maken hebben.

Verwerping van de basistraining, de "Ouderlijke lessen" en het ver-

krijgen van AUTONOMIE (eigenschappen zoals bewustheid, spontaniteit en intimiteit, die kinderen van nature bezitten), is volgens E. Berne EEN manier voor volwassenen om zich van alle frustraties te ontdoen en zo de eerder genoemde cyclus te doorbreken.

MYTHEN

Dan zijn er ook nog de mythen die de onderdrukking van kinderen bevorderen.

- Kinderen kunnen geen verantwoordelijkheid dragen en niet zelfstandig oordelen - Dit is een mythe ontstaan uit de kunstmatige scheiding van de volwassen- en de kinderwereld. Alexander de Grote was 15 jaar en veldheer. En zo zijn er wel meer voorbeelden te geven; kinderen die in bijzondere gevallen een heel gezin draaiende houden!

Maar meestal wordt aan kinderen niet de vrijheid gelaten zich zelfstandig te ontwikkelen. Wanneer kinderen het stigma krijgen, dat ze niet mee kunnen beslissen, dan kunnen ze dat ook niet. Dit is een mythe, die kinderen klein houdt, en eerder tegemoet komt aan de eigen behoefte, te overheersen! Ze worden vaak niet serieus genomen, en zonder het te willen of te weten worden de grenzen van kinderen vele malen overschreden. Hun gevoelswereld is anders en dingen die zij belangrijk vinden, worden vaak gekleineerd. En dat is kwetsend.

KAMOEFLEGE

Volwassenen staan zó onder spanning van het jachtige leven, en die wereld schijnt zó tegen te vallen dat veel ouders zich projekteren in de zogenaamde "Mythe van de Gouden Jeugd", een verschijnsel waar kinderen geen enkele boodschap aan hebben. Ouders beleven hun jeugd in hun eigen kinderen. Ze verwennen hun kinderen tot in het oneindige en bemoeien zich overal mee, kruipten zelfs in hun huid, en beginnen ineens een heel raar taaltje te spreken: ta-ta-, waf-waf, lieverdje, stoutertje....

Er is niets ergers voor een kind, dan dat het ervaart niet voor VOL te worden aangezien, en ook zo behandeld te worden. Kinderen willen alleen maar "gewoon" zijn, net als alle andere mensen en zo ook aangesproken worden, ze ervaren al de reacties die hieruit voortkomen als onwezenlijk, als niet echt.

Deze kunstmatige kinderwereld bevredigt eerder de volwassenen dan de kinderen zelf.

Kerngezinnen hebben zich ontwikkeld tot 'veilige' eilandjes in een vijandige oceaan, waar kinderen te weinig ruimte krijgen om zich zelfstandig te ontwikkelen. Vroeger hadden kinderen veel meer identifikatiemogelijkheden, door de grotere samenstelling van de gezinnen. De buurt, tantes, ooms, grootouders vingen vaak de kinderen op. Door de specialisatie en andere ontwikkelingen, is het kerngezin ontstaan. Een situatie die voor kinderen benauwend is. Vaders hebben vaak een beroep, waar kinderen zich geen voorstelling van kunnen maken. Is het daarom zo verwonderlijk dat kinderen zich gaan identificeren met popsterren en sporthelden en andere consumptieartikelen, die van geen wezenlijke betekenis zijn en een leegte achterlaten? De televisie leert hun, hoe ze met een stuk plastic moeten vrijen, en op school leren ze wel een zwemdiploma halen, maar niet hoe ze met andere mensen kunnen omgaan. Kinderen hebben vooral last van de sterke rolpatronen, de onderdrukking van hun erotische gevoelens en de opgelegde fatsoensnormen. Veel ouders vinden de erotische gevoelens van hun kinderen bedreigend, wat wel begrijpelijk is (het antiseksueel syndroom), en reageren daar vaak onhandig op. Maar bij de kinderen komen deze reacties over als een afwijzing van hun gedrag. Ze willen zo snel mogelijk volwassen worden, niet omdat die wereld zo aantrekkelijk is, maar om zich te bevrijden.

De sprong van de kinderen naar de volwassenwereld valt niet mee! De puberteitscrisis is al even kunstmatig als de kinderwereld. Kinderen komen in een vacuüm terecht. Ze worden in deze tijd al helemaal niet serieus genomen.

TRIBUNAAL

Een aantal citaten uit de JONGEREN TRIBUNAAL KRANT 1979:

"Je houdt het toch niet voor mogelijk hè. Wij zijn nog niet droog achter onze oren of we willen al als een gelijke behandeld worden. Bij ouderen leeft nog het idee dat jongeren iets apart zijn. Dat jongeren te stom en onervaren zijn om zelfstandig te leven. De tijd van Ot en Sien leeft nog voort in die versufte gedachten."

"Geef jongeren dezelfde rechten en plichten en we komen er een gezellige boel van maken! Nu hebben we te doen met onvolwaardige plichten en rechten. Van het minimum jeugdloon kunnen we niet rondkomen en woonruimte waar we recht op hebben is er veel te weinig."

Er volgt nog een lange tirade, waarin vooral duidelijk wordt, dat jongeren veel tegenstand ondervinden in hun streven naar onafhankelijkheid. Ze stuiten op bureaucratie en wetten die hun tot hun 21e aan thuis kluisteren.

- Het verzet van de jeugd tegen de gevestigde orde zoals die zich manifesteerde in flower-power en in de hippies, en tegenwoordig veelal in druggebruikers, dropouts, is eigenlijk een teken aan de wand. Maar deze uitingen worden als infantiel gedoe en puberaal gedrag door de maatschappij gebagatelliseerd.

Deze kinderen willen allen niets anders doen dan absent zijn en met rust gelaten worden. Absent van ouderlijke dwang en zorg en beloningen. Weg van het leven, dat zichzelf een inhoud geeft door konstant op zoek te zijn naar bezit en prestige, en met de mode mee te doen, dat burens en vrienden kan imponeren, en alleen leidt tot een hitsiger jacht naar meer bezit.

Maar zelfs van deze jeugd maakte de commercie zich meester. Men kocht ze gewoon om, men vond de jeugdkultuur uit. Er is niets geleerd.

Kinderen zouden samen met volwassenen een geweldige nieuwe toekomst kunnen scheppen, maar dan is het noodzakelijk dat volwassenen zich eerst open stellen voor de fantastische eigenschappen van kinderen, zodat ze hun eigen vervreemding op kunnen heffen. Dan moeten ze toestaan dat de jeugd zich emancipeert.

Op basis van die gelijkwaardigheid en wederkerige vriendschap is een nieuw menselijk evenwicht mogelijk.

Het is een ongeloofwaardige toekomst, wanneer kinderen geen inspraak hebben. Ook daarom is deze maatschappij ongeloofwaardig. Er wordt nog steeds ZONDER kinderen beslist: over HUN toekomst.

PAUL F. VALOIS

TRIKS IS HEUS NIET NIKS

DIT STUKJE IS TWEE WEKEN VOOR DE TROONSWISSELING GESCHREVEN. GISTERAVOND LAS IK IN MIJN KRANT EEN VERHAAL VAN DE HOOFDREDAKTEUR, DIE SAMEN MET ZIJN COLLEGAE OP DRAKESTEIJN OP DE THEE WAS GEWEEST. KOP: 'TRANEN VAN PRINSES: MOEDER WORDT KONINGIN'.

Wie dit leest weet inmiddels of de inhuldiging inderdaad om te huilen was; of de krakerscollectieven, de provo's van twaalf jaar te laat en de ander helm-dragers er in geslaagd zijn hun dreigementen hard te maken.

De leus luidt: 'Geen woning, geen kroning' en de terloopsheid van de logica brengt me zonder veel moeite tot varianten als de volgende. Er zouden veel meer huizen kunnen worden neergezet als het Nederlandse volk minder zou investeren in zoet broodbeleg:

'GEEN WONING? GEEN HONING!'

De bouwproduktie zou fors opgevoerd kunnen worden als er minder kapitaal werd versmeten aan zinloos wetenschappelijk onderzoek betreffende celdeling: 'GEEN WONING? GEEN KLONING!'

Dat de woningnood een nationaal probleem van grote omvang vormt behoeft geen betoog, maar het is absurd het naar willekeur te koppelen aan alles wat de aandacht vraagt en geld kost.

Persoonlijk vind ik, dat Beatrix het niet verdient zo bejegend te worden voor haar bereidheid, de weinig dankbare functie van haar afgeleefde oude moeder op zich te laden. Ik meen, eindelijk ter zake komend, dat we uit het oogpunt van jeugdemancipatie blij mogen zijn met de nieuwe koningin. Waar de progressieve escapades van Juliana bleven steken in het religieus geïnspireerd pacifisme en de alternatieve geneeswijzen, is van Beatrix bekend dat naast ontwikkelingssamenwerking ook de positie van het kind in onze samenleving een ruime plaats in haar aandacht bezit.

Het deelnemen aan commissies en organisaties op dit terrein is voor haar nimmer een formaliteit geweest en wat dat betreft mag haar botsing met Mr. Bot van de nationale commissie-Jaar van het Kind (beschreven in NIKS 3) even illustratief geacht worden als haar besluit, ook als staatshoofd dezelfde functies binnen UNICEF

te blijven vervullen als voorheen. Van koningin Beatrix verwacht ik dan ook dat zij haar achter de schermen niet geringe invloed zal aanwenden om wezenlijke zaken te bereiken voor die onderdanen die haar stelselmatig 'Prinses Biotex' blijven noemen. De aard van de te bereiken zaken zal belangrijk afhankelijk zijn van de vraag, welke belangen- en actiegroepen haar oor weten te vinden. Me dunkt, een uitdaging voor de politieke commissie en voor het komitee Kindervuist.

Hierbij is een onmiskenbaar voordeel, dat de nieuwe vorstin in haar direkte omgeving dagelijks wordt geconfronteerd met drie opgroeiende jongens die - en niet

edit

Prins Constantijn op het naaktstrand

alleen hun hierboven geciteerde tranen tonen dat aan - meer dan eens blijk hebben gegeven van hun onwil zich te laten behandelen als publiek bezit of sprookjesfiguranten. . Zulks zal dan ook, hoe graag de sensatiepers dat ook zou willen, niet gebeuren. Verwacht mag juist worden, dat Alexander, Friso en Constantijn hun moeder zullen helpen met beide benen op de grond te blijven staan. Beatrix lijkt me intussen best een vrouw die haar oudste een kanten zakdoek mee naar bed geeft en die achteraf zelf uitwast. Zolang zij het hierboven geschetste beeld van haarzelf geen geweld aandoet, verdient zij geen geweld of andere uitwassen bij haar ambtsaanvaarding en daarna. Bij deze heb ik haar beleefd bij de lezers van deze oranje NIKS aanbevolen.

BESTUUR EN COMMISSIES VAN DE L.W.J. ZIJN IN DEZE TIJD VAN HET JAAR MET HEEL WAT BEZIG: VOOR EEN BELANGRIJK DEEL VOND DIT ZIJN WEERSLAG IN DE ZEER UITGEBREIDE AGENDA EN HET DIKKE PAKKET VERGADERSTUKKEN VOOR DE L.W.J.-VERGADERING VAN 12 APRIL JONGSTLEDEN. SEKRETARIS JAN SCHUIJER MOCHT TEVREDENHEID INCASSEREN OVER ZIJN ALGEMEEN JAARVERSLAG, DAT IN DE VOLLE OMVANG (ZES PAGINA'S) ONGEWIJZIGD WERD AANVAARD. EVEN TEVREDEN ZAL HET HEM HEBBEN GESTEMD DAT HIJ NA GOEDKEURING VAN HET FINANCIËEL JAARVERSLAG WERD GEDECHARGEERD ALS PENNINGMEESTER OVER HET AFGELOPEN JAAR.

COMMISSARISSEN

Bij deze decharge bleef het niet: ook werd Bob Ferguson - omdat hij als penningmeester zichzelf niet mag controleren - in de kascontrolecommissie vervangen door Hennie Boselie. De commissies Jaar van het Kind en wetenschap werden opgeheven en de resterende leden dus onderdankzegging gedechargeerd, voor wat de laatste commissie betreft na het aanvaarden van de geproduceerde inventarisatienota. Het beleidsonderdeel wetenschappelijk onderzoek wordt door het bestuur voorlopig koudgezet. De LWJ benoemde ook nog een nieuwe commissie. De commissie-Kindervuist bestaat uit twee bestuursleden, Els Peters en Gorrit Goslinga, en twee leden van de AWG Amsterdam, Martin Maassen en Roeland Sampimon. Een schriftelijk voorstel van com-

missielid Gorrit werd aangenomen, handelend over de inhoudelijke en organisatorische inbreng van de NVSH in de statutenwijziging van de stichting Kindervuist. Dit wel met de aantekening dat gestreefd moet worden naar ook voor kinderen leesbare statuten.

VOORZITTER

Voorzitter Gerard Zwerus, die zich de laatste maanden een ware meester toont in het delegeren, kwam ter bestuursvergadering met enkele interessante nieuwtjes. Ten eerste, dat behalve de herhaling op 10 juli a.s. van het Groot Uur U van oktober '78 er deze zomer nog twee TV-uitzendingen op ons terrein komen. Het betreft twee korte programma's van het Humanistisch Verbond, achtereenvolgens over kinderseksualiteit en over pedofilie. Aan beide uitzending werkt de LWJ mee en de uitzenddata hoop ik in de volgende NIKS te melden. Het tweede voorzitterlijk nieuwtje: op 1 mei bezoekt hij een hearing van een commissie van de Raad van Europa. Het onderwerp is kinderseksualiteit en zedelijkheidswetten en voorzitter is prof. Hulsman uit Dordrecht. Gerard laat zich vergezellen door broer en medelid van de politieke commissie Hans, alsmede door enkele getuigen uit het veld.

REDAKTEUREN

Een aktieve LWJ-commissie is, zoals de lezer maandelijks merkt, de redactie-NIKS. In alle opzichten zit de groei in het blad, maar de groei in omvang en typografie heeft een voorsprong genomen op de ook niet onaanzienlijke groei in oplage. De LWJ-vergadering in juni zal bezien of en zo ja in hoeverre een begrotingsverschuiving haalbaar is om de

tijdelijke meerkosten te dekken. Op hemelvaartsdag wil de redactie bijeenkomen, nu eens niet om het komende nummer voor te bereiden maar om uitvoerig te praten over de toekomstige ontwikkeling van dit ons orgaan. Meer dan één redakteur loopt met grootse plannen rond, zodat het zaak is deze in elkaar te schuiven binnen het redaktiestatuut en het financiële kader.

RAADSLIEDEN

Maar liefst drie de LWJ direkt rakende onderwerpen spelen nu of binnenkort in de NVSH-verenigingsraad: de afwikkeling van de beleidsnota-jeugdemancipatie, de bezigheden van de structuurcommissie '80 en de affaire tussen AWG en afdeling Eindhoven. De LWJ heeft besloten de VR te verzoeken, de behandeling van de naamswijziging en de eerste drie hoofdstukken van de nota in de junivergadering voort te zetten. Het vierde, organisatorische hoofdstuk kan beter blijven liggen zolang de structuurcommissie '80 aan het werk is. De voorstellen die de VR-delegatie naar de VR heeft ontworpen en aan de AWG's voorgelegd gaan al uit van een andere formule dan de nota. De ontwerpers willen de mogelijkheid geopend zien van ontkoppeling van de LWJ en de AWG's. De LWJ bestaat dan niet meer uit AWG's maar uit individuele leden, en voor de AWG's kan een ander orgaan worden gevormd voor coördinatie en uitwisseling van ideeën. Tenslotte pleiten Gorrit en Hennie voor een VR-lidmaatschap voor elk activiteitencentrum, d.w.z. elke groep NVSH-leden die bezig zijn rond

een samenhangend geheel van verenigingsactiviteiten, hetzij plaatselijk, hetzij landelijk. Aan de AWG's en bestuursleden is commentaar gevraagd voor of op de kerngroepvergadering van 8 mei. Een reeds in het Heen en Weer (NVSH-kaderblad) geplaatste discussienota van Ben Füss (AWG en VR-lid voor Leiden) over de structuur van de LWJ, viel slecht in de LWJ-vergadering. De auteur werd verweten, alleen van formele regels uit te gaan en de realiteit uit het oog te verliezen. Zijn standpunt over dirigisme van bestuurszijde werd algemeen aangevochten en men nam hem kwalijk met dit stuk te komen juist nu een deel van de VR aarzelend of wantrouwend staat jegens de LWJ.

PORNOPROBLEMEN

De derde in de VR spelende zaak is het conflict tussen de AWG Eindhoven en de afdeling aldaar. De afdelingsvergadering had de AWG en haar leden ontheven van hun functies omdat ze in de pers hadden geprotesteerd tegen de vertoning van Lolita-films in NVSH-verband. De LWJ heeft nu de VR verzocht, het ontheffingsbesluit te schorsen en de zaak te laten onderzoeken door een speciale commissie. Overigens menen LWJ en het Algemeen Bestuur dat er in het najaar een NVSH-studiedag moet komen over kinderporno en verzoeken ze alle afdelingen, in de tussentijd geen kinderpornofilms meer te vertonen. In de aprilvergadering had de LWJ al een uitvoerige en op hoog peil staande discussie over hetzelfde thema. Dat gebeurde aan de hand van de nota die in de vorige NIKS samengevat stond. Van deze nota liet de vergadering niet zoveel heelgemeend werd dat de logica rammelt en dat de aangegeven maatstaven voor 'toelaatbare porno' niet alleen voor verscheiden uitleg vatbaar zijn, maar bovendien praktisch onuitvoerbaar. De zwaarste kritiek trof de gegeven definitie van porno, die werd gediskwalificeerd als een jezuïtencruc: eerst iets definiëren als iets zeer slechts en daarna zeggen dat het slecht is. Al met al, aan de opstellers is gevraagd de nota grondig te herschrijven en er in juni mee terug te komen.

Of men het dan wel eens wordt staat te bezien, want is het niet zoals Ab van der Straat tot hilariteit van de aanwezigen filosofeerde: "Wat is porno? Voor de een is het een afbeelding in Libelle, voor de ander een onderbroek aan de waslijn".

DIVERSEN

Er resteren mij, aan het eind van de lijn, nog enkele kleinere punten:

- De posterkwestie is uit de wereld. Na aftrek van de ruim f 8000 bedragende kosten, zal de resterende opbrengst ten goede komen aan de stichting Kindervuist. Aldus besloot de LWJ. Van de oplage van 5000 zijn er nu 1500 verspreid, waarmee de helft van bovengemelde kosten gedekt zijn.
- Het bestuur heeft het AB gevraagd of op het verenigingskantoor een coördinator kan worden benoemd voor de landelijke werkgroepen, om de besturen wat te ontlasten van hun taken.
- Het bestuur van de kerngroep op 8 mei (in RASA en niet in de Bonte Koe, bij deze) herinneren aan haar taak, een kadervormingsweekend te organiseren.
- De commissie info, een bestuurscommissie, heeft een interne taakverdeling gemaakt. De folders zullen wel voor de zomer gereedkomen, de infomap pas daarna. De bestaande infomap is onlangs voor de derde maal herdrukt met slechts enkele redactionele aanpassingen.
- Bij de eerste herziening en aanvulling van de NVSH-almanak zullen het NIKS-redaktiestatuut en de nota-jeugdemancipatie worden ingebracht, en waarschijnlijk ook het verslag van de politieke commissie.
- Een door onze feministen Els Peters en Jos Spetter aangevraagd gesprek met Jeanne Doomen, voorzitter van de Emancipatiecommissie, gaat niet door omdat Jeanne het niet ziet zitten.
- Els Peters, bovendien nog de (bestuurs)commissie-grijpsboek in eigen persoon, is hevig op zoek naar opvolgers voor ex-stagiaire Eliane Boeckx, zodat het nu stagnerende werk hervat kan worden. Het gaat om mensen

die inhoudelijk op de hoogte zijn en interview-ervaring hebben.

- In Nijmegen is de AWG uitgenodigd na de zomer in emancipatiecafé 'De Plak' een eigen hulplefoon ('pedofoon') te starten voor enkele uren per week.
- Tenslotte lopen er in Midden-Zeeland mensen rond met plannen om aldaar een nieuwe afdelingswerkgroep op te starten.

GG

de schone schijn?

ingezonden brief

Daar NIKS geregeld het toneel van heren onder pseudoniem is, voel ook ik mij niet bezwaard voor dit stukje een fictieve naam aan te schaffen.

Wat dacht U van Ab Boné, uiteindelijk ben ik dat ook. Maar terzake, graag zou ik wat kanttekeningen willen plaatsen bij het artikel van Peter Geul - qua stijl 't beste wat ik tot nu toe van hem mocht lezen, NIKS als leerschool begint dan toch zijn (haar) vruchten af te werpen - over Pojkart. Ik ben het weliswaar met Peter eens, maar mogen wij, die droom en werkelijkheid kennelijk wel gescheiden kunnen houden, hen, die dat niet kunnen, verbieden om een wand vol met vals sentiment te behangen?

DROOM

Beauty is a drug for ugly people. Maar zijn wij, de Geulen, sterk genoeg om als pseudo arts 't wijzende vingertje te heffen en zeggen: "kijk!" Dat het desalniettemin de kindere emancipatie niet dient is duidelijk. Pojkart wild loopt, zeker onaangeschoten, niet zomaar in den vrije herom. De jager, lekker gemaakt door de prooi, projecteert wel dat beeld op wild van minder allooi. Hoeveel kinderen worden er

opgeofferd aan een (pojkart) droom? Hoeveel vriendjes versleten eer de dromer inziet dat hij droomt en blind in het verlangen een fata morgana achterna liep, dat bij het vermeende bereiken telkens iets opschooft. Of nog erger; hoeveel lelijke kinderen lijden onder het feit dat de norm hen niet mooi vindt? Hoeveel dikke kinderen - brildragende kinderen - blinde kinderen - beugelhebbende kinderen - puisterige kinderen - invalide kinderen - achterlijke kinderen en daardoor eenzame kinderen - kinderen die alle hoon en spot van een zich gezond noemende maatschappij moeten dragen - zouden niet een vriendje of een vriend willen hebben, die hen neemt zoals ze zijn. Nu hoor ik onze gelederen zuchten en zeggen: "tuurlijk staan we voor hen ook klaar. Ook klaar, en in 't achterhoofd jaagt de jager zijn wild en rust niet voordat het beeld vlees geworden is.

Geen kwaad woord over NIKS, voor NIKS gaat de zon op. Ik mijmer meestal in mezelf doch ditmaal hardop. Onderstaand gedicht(je) moge een en ander nog eens benadrukken.

louise

Louise is een beetje gek
haar ogen schuin naar boven
door de mazen van het hek.

Louise heeft een hart van goud
zo warm en toch zo arm
want Louise heeft het koud.

Louise praat enkel in zichzelf
verzint een ander kind
Louise is pas elf.

AB BONÉ

lees voer

In de HP van 5 april j.l. staat een uitvoerig omslagverhaal onder de titel 'De kinderen van '66'. Het betreft een serie interviews met (voormalige) kinderen die

niet in gezinnen zijn opgegroeid maar in het zogeheten alternatieve milieu van communes en gebroken huishoudens. De algehele toon is somber: ouders die zoveel tegen de maatschappij tekeer zijn gegaan dat de volgende generatie hunkert naar wat orde en regulariteit. Ouders die zo met zichzelf bezig waren dat ze hun kinderen nooit liefde en echte aandacht gegeven hebben.

Toch zijn er ook wel lichtpuntjes: enkele geïnterviewden staan opvallend bewust in hun situatie en blijken als goede vrienden naast hun nog immer stuurloze ouders te staan.

Het volgende citaat, van een meisje dat door haar vader voor een seksblad geïnterviewd werd, mag in NIKS niet ontbreken: "We hadden altijd verschrikkelijk lol als we die foto's maakten. Je weet best dat het een beetje vreemd is, maar het was niet vies of naar".

Het Duitse feministenblad EMMA besteedt in het aprilnummer - in sommige kiosken nog wel te koop - aandacht aan pedofilie, tenminste aan wat het blad daar onder blijkt te verstaan. Alice Schwartzer wijdt er een hoofdredactioneel commentaar aan en verderop nog een samenspraak tussen haarzelf en de het roerend met haar eens zijnde 'Sexualpädagogin' Günther Amendt. De auteurs beginnen pedofilie te definiëren als 'een dwangmatige en uitsluitende gefixeerdheid op kinderlijke seksobjecten' en keren daarop een emmer met vooroordelen om waarvan ze de inhoud over zes pagina's uitsmeren. We besteden er in de volgende NIKS uitvoerig op terug, maar wie zich eens stevig wil ergeren weet alvast het daartoe geschikte leesvoer.

Nog opmerkelijker dan het Panoramaverhaal over pedofilie zijn de ingezonden brieven die het blad daarop kreeg. Een voorbeeld:

"Ik ben nu veertien jaar en heb een vriend van over de vijftien jaar. Ik zoek hem op en verlang steeds naar hem. Hij wil soms niet dat ik mij uitkleed, maar ik hou zielsveel van hem. Niemand zal dat begrijpen. Ik voel me bij hem in het paradijs. Dat mag toch wel?!"

GEHOORZAAM

Nieuwegein - Binnen zeer korte tijd, zal het kinderbezitters in Nieuwegein en omstreken, mogelijk worden gemaakt met hun kind(eren), een cursus Elementaire Gehoorzaamheid te volgen.

De cursus bestaat uit:
 Volgen aan de voet, aan de lijn in stap; Zitten op bevel;
 Af(liggen) op bevel; Komen op bevel; Gedrag t.a.v. andere kinderen; Omgang Mens-Kind.
 Vooral dat laatste is ook erg belangrijk, omdat het kind recht heeft op onze aandacht, liefde en ons geduld. De opzet van deze cursus wil niet meer zijn dan de bekroning van een verstandige opvoeding, met als resultaat een gehoorzaam kind, dat zich in het maatschappelijk verkeer behoorlijk gedraagt. Met dressuur heeft deze cursus niets van doen. Bij deze opvoeding maken wij gebruik van de liefde van het kind voor zijn baas en van zijn behoefte aan aandacht en beloning. Het kind dat op deze positieve manier wordt behandeld, zal zijn afhankelijkheid uiten door

wederkerige aandacht voor zijn baas om te zien wat deze van hem wil en dit dan ook opgewekt doen.

Met slaag en boze woorden daarentegen zou een tenslotte bereikte betrekkelijke gehoorzaamheid gebaseerd zijn op terreur. Het is op deze cursus dan ook onder ALLE omstandigheden verboden de kinderen te slaan en/of te oefenen met een zgn. prikhalsband.

Dit artikel stond in "Groot Utrecht" onder de kop "Leer Uw hond gehoorzamen".

We hebben telkens het woord 'hond' vervangen door 'kind'.

HOORRECHT

Minister De Ruiter heeft een wetsontwerp ingediend over het door de rechter horen van minderjarigen in burgerrechtelijke zaken. Dan gaat het dus over onderwerpen als echtscheiding, voogdij en ontzetting uit de ouderlijke macht. Tot nu toe was alleen in adoptieprocedures de rechter verplicht het betrokken kind - mits boven de twaalf - te horen. Verder bestonden er alleen aanbevelingen. De minister wil nu de hoorplicht (voor de kinderen dus het hoorrecht) uitbreiden naar de andere hierboven genoemde terreinen en naar trouwens bijna alle delen van het burgerrecht waar het persoonlijk belang van het kind in het geding is. Ook hierbij is overigens de leeftijdsgrens van twaalf jaar gehandhaafd.

EX-LERAAR

Een 76-jarige ex-leraar heeft beroering gezaaid in jong en progressief Nederland. In een brief aan VPRO's Achterwerk beklagde hij zich over "die moderne jeugd". Slecht in taalgebruik en hondsbrutaal, was zijn kenschets. Vijf dagen na plaatsing lagen er driehonderd brieven bij de VPRO. Allemaal van verontwaardigde kinderen, twee eenzame medestanders uitgesloten. Leert jeugdig Holland van zich af te bijten?

adressen

BELGIË

Antwerpen Studiegroep Pedofilie,
Volkshogeschool Elker-IK
Consciencestraat 46
2000 Antwerpen

NVSH:

NVSH-Verenigingskantoor Postbus 64,
Den Haag tel.070-469709

NVSH telefonische
Hulpdienst tel.070-600010

NVSH.LWGGJ:

NVSH Landelijke Werkgroep
Jeugdemanipatie
NVSH LWGGJ Postbus 132 5240 AC ROSMALEN

AFDELINGS

WERKGROEPEN:

Amsterdam	Blauwburgwal 7-9
Deventer	Postbus 692
Eindhoven	Postbus 440
Groningen	Postbus 1387
Den Haag	Groot Hertoginnelaan 205
Maastricht	Rechtstraat 20
Nijmegen	Postbus 6728
Rotterdam	Koningin Emmaplein 1
Tilburg	Postbus 1251
Utrecht	Witte Vrouwensingel 100
Venlo	Postbus 635

OVERIGE

KONTAKTADRESSEN:

Bergen op Zoom	Postbus 663
Leiden	B.Füss, Postbus 136
Hoogeveen	Postbus 442
Tiel	St.Agnietenstraat 19
Zoetermeer	Postbus 540

DUITSLAND

Düsseldorf DSAP (Deutsche Studien-
und Arbeitsgemeinschaft
Pädophilie) Postfach 3236
4150 KREFELD

ZWITSERLAND

Bern SAP (Schweizerische
Arbeitsgemeinschaft Pädophilie)
Postfach 1236
CH 3000 Bern 9

NOORWEGEN

Oslo N.A.F.P Box 134
Blindern Oslo 3

ENGELAND

Engeland P.I.E. P.O.Box 318
LONDON SE3 8QD

KINDERTELEFOON

Amsterdam	020-224455
Heerlen	045-722233
Rotterdam	010-224455
Utrecht	030-522500
Venlo	077- 48888

KOMITEE KINDERVIJST

Postbus 333 Culemborg

JEUGDWERK NU

Jongeren worden niet alleen seksueel onder de patriarchale duim gehouden. Op school zijn ze onmondig. Voor eigen centra moeten ze jaren knokken, en vaak tevergeefs. Hun muziek wordt bedacht door platenbonzen. Inrichtingen douwen hen in de isoleercel. En de Evangelische Hulpverlening rukt hun Ego uit het lichaam en zet er de bijbel voor in de plaats. Over het laatste onderwerp gaat Jeugdwerk Nu nummer 7.

JN is het blad dat opkomt voor de rechten van jongeren, ook hun seksuele. Emancipatie in de meest ruime zin dus. En daarom is er voor de NIKS-lezer alle reden om abonnee te worden. Dat kost slechts 39,50 per jaar. U wordt abonnee door te bellen of te schrijven naar: Jeugdwerk Nu, Henri Polaklaan 14, 1018 CS Amsterdam, telefoon: 020 - 241345. En u kunt ook nog proefnummers aanvragen.

POSTBUS 6614
3002 AP ROTTERDAM
HOLLAND

NIJKS
verschijnt 10x per jaar

PORT BETAALD
PORT PAYÉ
Eindhoven